

Wie is 'Kevin de Haan'?

"Kevin de Haan is mijn pseudoniem. Ik had het al eens eerder gebruikt toen ik ooit een schrijfwedstrijd op het werk won. Toen is het zeg maar blijven hangen. Ik ben 40 jaar en ik woon in Utrecht, maar werk in Den Haag. Tijdens het forenzen kom ik vaak op nieuwe ideeën voor verhalen."

Waarom ben je detectives gaan schrijven?

"Ik heb altijd een voorliefde gehad voor detectiveverhalen. Niet zozeer thrillers, maar juist die klassieke detectives waar je door middel van aanwijzingen moest raden wie de dader zou kunnen zijn. Die op logica gestoelde 'whodunits', van bijvoorbeeld Agatha Christie en Arthur Conan Doyle waar de sfeer ook allesbepalend is."

Al je boeken spelen zich af in de Achterhoek. Waarom juist die plek?

"Ja, toen ik besloot om zelf detectives te gaan schrijven kreeg ik meteen het idee om de verhalen te laten afspelen in de Achterhoek. De Achterhoek is met zijn historische coulissenlandschap, zijn volksvertellingen en landhuizen naar mijn mening de ideale plek om een Nederlands moordmysterie te laten plaatsvinden, omdat veel plekken haast geschiedenis lijken uit te ademen. Het leven is er minder jachtig dan in de Randstad en de mensen zijn vaak oprecht geïnteresseerd in elkaar. Ik ben echt fan van die regio en kom er heel graag. Heel vaak kom ik daar ook gebouwen of plekken tegen die mij inspireren tot nieuwe verhalen."

Zoals kasteel de Cloese in Lochem?

"Inderdaad. Ik kende kasteel de Cloese al een langere tijd en het gebouw spreekt erg tot de verbeelding. Nu worden er appartementen in gebouwd, maar veel mensen in Lochem herinneren zich de Cloese als politieschool of internaat. En dat laatste element heb ik ook gebruikt voor mijn derde boek *'De Schaduw over de School'*, waarin het kasteel dienst doet als elitaire kostschool voor middelbaar onderwijs. Eerder diende appartementencomplex Gouden Handen in 's-Heerenberg als basis voor een fictief katholiek gasthuis in *'De Schat in het Klooster'*. En Huis Landfort stond model voor villa Schuylenburg. Had je trouwens al gezien welk geweldig werk Stichting Erfgoed Landfort al heeft neergezet voor de restauratie van die plek? Echt mooi hoe ze nu de oranjerie en het park aan het vernieuwen zijn. Maar goed, om op je vraag terug te komen: Ik neem altijd de artistieke vrijheid om iets aan de werkelijkheid te veranderen, maar blijf nooit ver weg bij de Achterhoekse geschiedenis."

Heb je ook een band met de Achterhoek?

"Hoewel ik er niet zelf woon, heb ik familie en schoonfamilie die daarvandaan komen en wonen. Ik kom er dus geregeld. Dan vind ik het heerlijk om een tijdje te verblijven als toerist en te genieten van het prachtige landschap en het lekkere eten daar. Ik wandel bijvoorbeeld graag over de Lochemse Berg of bij het Korenburgerveen. Ook zwerf ik graag rond in steden zoals Zutphen of Doesburg en bezoek graag musea. Laatst kreeg ik speciaal toestemming van Kasteel Huis Bergh om een speciale munt te fotograferen die in *'De Schat in het Klooster'* voorkomt. De munt lag in een ruimte die vanwege de coronamaatregelen afgesloten was. Dat was heel speciaal en illustreert voor mij echt de vriendelijkheid en de interesse van de mensen in die streek. Ik bedoel, ik durf te wedden dat ik in de Randstad eerst vijf formulieren in had moeten vullen of zo."

Ga je er vaak heen?

"Nou, eigenlijk zodra ik merk dat ik wat rust nodig heb van mijn dagelijkse werkzaamheden. Dan ga ik op zoek naar elementen die ik kan gebruiken voor nieuwe verhalen. Ik ben bijvoorbeeld in de zomer in het kruidenhof in Mallum geweest om wat giftige planten te bekijken. De dames die daar vrijwilligerswerk doen kunnen overigens fantastisch over de tuin vertellen. Ook was ik de afgelopen paar maanden vaak in het Sterrebos geweest bij Laag-Keppel om foto's van de zwarte kolk te maken. Op die plek doen veel mooie legendes over witte wieven en watergeesten de ronde, waar ik in een toekomstig boek zeker wat mee wil doen."

Oude verhalen spelen een grote rol in de Islasec-detectives, niet?

"Het is een thema dat elke keer in de boeken terugkomt. De hoofdpersoon, Laufey Gísladóttir, woont weliswaar in de Achterhoek, maar komt oorspronkelijk uit IJsland. In IJsland heb je een

lange geschiedenis van volksverhalen en legenden, net als in de Achterhoek. Laufey merkt dat dit haar helpt om zich thuis te voelen in een regio waar ze niet vandaan komt. Haar passie is het verzamelen van deze verhalen. Het helpt haar als relatieve buitenstaander om de mensen en haar omgeving te begrijpen.”

Dat klinkt als een vreemde tegenstelling: IJsland en de Achterhoek.

“Het is minder gek dan je denkt. Ik heb een half jaar in IJsland gewoond en ik zie aardig wat overeenkomsten met de Achterhoek. Beide gebieden hebben een zeer karakteristiek landschap waar van oudsher vele mensen van het boerenbestaan leefden. In deze hechte gemeenschappen kenden men veel verhalen over heksen, tovenarij, elfen en watergeesten. Je kan het je best voorstellen als je 's avonds in de schemering bij de Wildenborg loopt, of de heuvel Tungustapi in het Sælingsdalur ziet oprijzen, dat mensen vroeger wel eens vreemde dingen meenden te zien in het donker of de mist. Het is juist díé sfeer die belangrijk is voor een ‘whodunit’ met een ziel er in.”

Toch speelt de Islasec-reeks zich af in de moderne tijd, met internet, mobiele telefoons en cyberaanvallen. Waarom is dat voor jou belangrijk?

“Ik vond het leuk om de detectives ook te voorzien van een modern tintje. Eigenlijk om te laten zien dat de moderne tijd niet in de weg hoeft te staan om je logischerwijs naar een dader toe te redeneren.

Daarnaast staat Nederland, samen met IJsland, bovenaan de lijst met landen die het hoogste percentage internettoegang heeft per huishouden. Daarbij heeft dit land het grootste internetknooppunt ter wereld (de Amsterdam Internet Exchange) en zijn we een van de meest ICT-intensieve economieën van Europa. Dat was voor mij ook een reden om zowel ouderwetse scherpzinnigheid in het verhaal te verwerken als ook het digitaal speurwerk door middel van moderne systemen. Het personage Niels staat hier min of meer symbool voor.”

En de cyberaanvallen?

“Ja, dat is eigenlijk iets van mezelf. Cybersecurity is iets waar ik in mijn dagelijks leven veel mee te maken heb. Je ziet het thema wel eens volkomen ongeloofwaardig gebruikt worden in thrillers, waar ‘alleskunnende hackers’ het internet platleggen. Maar ik vind het daarom juist belangrijk dat Laufey en Niels in de boeken te maken krijgen met realistische digitale aanvallen die technisch ook kloppen. En deze vervolgens ook zo op te schrijven dat iedereen ze kan begrijpen. Zoals de gemeente Lochem dit jaar ook met een ransomware-aanval te maken kreeg, zo ontkomt ook de Achterhoek immers niet aan dit soort vormen van criminaliteit.”

Er zijn nog meer ‘moderne’ dingen die in de Islasec-reeks een rol spelen. Namelijk de homoseksualiteit van de hoofdpersoon, Laufey, waar ze openlijk voor uitkomt.

“Laufey valt op vrouwen, maar dat komt niet altijd heel duidelijk naar voren in de reeks. In *‘De Schat in het Klooster’* wordt ze weliswaar een keer verliefd, maar hoofdzakelijk richt ze haar energie vooral op haar eigen beveiligingsbedrijf en het oplossen van de moordmysterieën. In de loop van de serie wordt duidelijk dat ze de neiging heeft om bij persoonlijke problemen weg te duiken in haar werk. Dit staat haar liefdesleven dan ook aardig in de weg, maar Laufey leert langzaam om zich wat meer open te stellen voor mensen en ik sluit zeker niet uit dat er in de toekomst op romantisch vlak nog dingen gaan gebeuren...”

Je hebt nu deel drie van de Islasec-reeks gepubliceerd. Hoeveel delen gaan er nog volgen?

“Pfoe, ik heb eigenlijk nog geen idee. Ik schrijf zolang ik het leuk vind. Ik haal het meeste vreugde uit het maken van een puzzel voor mijn lezers. Maar ik hoop oprecht dat er nog veel delen zullen volgen. Ik heb nog ideeën voor minstens drie boeken met Laufey en Niels in de hoofdrol. Dus we zullen zien!”

Je geeft je boeken uit in eigen beheer. Heb je nooit overwogen om je manuscript naar een uitgever op te sturen?

“Niet echt, omdat ik voor mijzelf meer voordelen zag in self-publishing en printing on demand. Toegegeven; een uitgever zal misschien meer werk maken van promotie en een auteur is geen kosten kwijt aan de redactie. Voor mij was het echter veel aantrekkelijker om juist zelf mensen op te zoeken met wie ik graag wilde samenwerken, en de redacteurs, eindredactie en vormgevers in

te huren die ik het beste bij de sfeer van het verhaal vond passen. Ik heb daarmee veel invloed gehad in de totstandkoming van mijn boeken en ben dan ook erg tevreden over het resultaat.”

Je hoort vaak verschillende ervaringen met self-publishing. Je boek via een uitgever publiceren zou beter zijn voor de promotie van het boek. Ook zou een uitgever de beste meetlat zijn om het kaf van het koren te scheiden. Hoe sta jij daar tegenover?

“Ha, over de uitgever als meetlat maak ik me niet zoveel zorgen. Net als bij een hoop andere self-publishers krijgen mijn boeken ook best heel aardige recensies, dus dat zit wel snor. De vlucht die self-publishing de afgelopen jaren heeft gemaakt, vind ik alleen maar positief. Niet alleen maakt het mij makkelijk om mijn Achterhoekse detectives uit te geven, het geeft andere mensen ook de mogelijkheid om hun eigen stem te laten horen. Het is zeker waar dat het tegenwoordig best moeilijk is om je als auteur te onderscheiden van alle andere auteurs, maar ik zie dat juist als iets moois; al die stemmen en verhalen zorgen voor steeds meer diversiteit en steeds meer boeken om als lezer uit te kiezen. En wie wil dat nou niet?”

Het derde boek van Kevin de Haan, ‘De Schaduw over de School’ verschijnt begin december 2020 en is te bestellen in diverse (online) boekhandels, waaronder www.boekenbestellen.nl en www.bol.com.